

lugu! Jookseme veel kord! Tagasi jälle!" — ja tuule wuerial jooksis ta tagasi põllu ülema otsale. Siili emand jäi rahuliste oma paigale. Kui siis jännes sai taa ülema otsale jõudnud, siil kohe wastu hüüdma: „Juba ma olen siin!" — Aga jännes, kes kui meeletumaks jäänud, karjus: „Jookseme veel kord! Ueste tagasi!" — „Ega mina keela!" wastas siil; minu pärast nii mitu korda, kui su himu teeb." — Nõnda jooksis jännes veel seitsekümmend seitse korda ja siil ei wäsinud mitte ära tema kõrwas. Iga kord kui jännes jõudis kas ülema, kas alama otsale, hüüdsid siin siil isand, seal siili emand: „Juba ma olen siin!"

Aga seitsemekümne kaheksamal korral jännes ei saanud enam otsale. Kes põldu tema langges maha, weri wirtsus kõrast ja tema jäi surnuks platsile. Siil wõttis oma wõidu anni, kuld-tukati ja õlle pudeli, hüüdis oma naese wastust wälja, ja mõlemad läksid rõõmsad koju. Ja kui nemad veel ei ole ärasurnud, küll nemad siis ika veel elawad alles.

Nõnda juhtus, et Liirwa kõrtsi taga siil jooksetas jänneks surnuks, ja sest ajast ei ühegi jänneks mõttesse ei tulnud Liirwa kõrtsi taguse siiliga wõitu joosta.

Zut on otsas, nüüd hakkab õpetus: Esimeseks: Kes end kuigi suureks arwab, see ärgu pilgagu ial madalamat, ei kaa mitte siiligi.

Teiseks: Kes tahab kosja minna, see wõtku selle hea nõuu, et ta ika läheb omast seltsist kosima niisugust, kes näib samasugune olla, kui ta ise on. Seepärast: Kes siil on, see otsigu siili, ja kes siga on, see otsigu siga!

Tark kohtumõistja.

Üks kaunis rikas Saksamaa talupoeg oli lühidelt enne surma oma testamendi teinud, (se on: ühe firja pärijate tarwis ülespannud) ja selle sees oma raha ja waranduse nii õiete ja selgeste oma kolme poja hulka jaganud, et neile pärimise poos